

ÇANAKKALE DESTANI

Tarih kokar vatanın her karış toprağı,
Gökten indirmedi bir an olsun bayrağı,
Duramadı önünde ne denizi ne dağı,
Düşman doluydu yiğidimin solu, sağı.

İmanımızın gücüyle ayakta durduk,
Günlerce aç susuz, taş üstünde uyuduk.
Ölümün üzerine giden bir orduyduk,
Vatan millet deyip bu uğurda baş koyduk.

Korku nedir bilmez yürüdü hep Mehmed'im,
Aynı saftalar kimi öksüz, kimi yetim.
Asker yolu bekler eli kınalı Zeynep'im,
Diyemedi hiçbiri de bir gün dönerim.

Mertebelerin en yücesidir şehitlik,
Kimini on üçünde, on beşinde verdik.
Ömrün baharında kara toprağa girdik,
Yedi düvel bilsin vatani böyle sevdik.

'Haç ile Hilâl'in amansız savaşı bu,
'Hak ile Batıl'ın özgürlük kavgası bu,
Bayrak uğruna ocaklar sönüyor yahu!
Bir destan yazılıyor hiç unutulur mu?

Menüde üzüm hoşafı, buğday çorbası,
Bismillah diyerek başlamakta çabası,
Zengin değildi belki Mehmed'in sofrası,
Her zaman hamd ederlerdi yemek sonrası.

Bedir'in aslanları gibi yiğitlerim,
Başta Mustafa Kemal Atatürk önderim,
Koca Yusuf'u anlatmaya varmaz dilim,
Nene Hatun'u ne sen sor ne ben söyleyim.

Cepheden cepheye koşar durur soluksuz,
Hasan'ım, Osman'ım gecelerdir uykusuz.
Teyemmümle aldı abdesti kaldı susuz,
Göçüp gittiler rahmet âlemine sonsuz.

Omuz omuzaydı Laz'ı, Çerkez'i, Kürt'ü,
Analar gayrı ağlamasın diye öldü.

Kim yıkabilir ki şaha kalkmış bir Türk'ü,
Yıllarca okunup söyletildi bu türkü.

Çanakkale geçilmez, bu böyle bilinsin!
Kan ile yazılan tarih nasıl silinsin?
Her birinin acısı yürekte bilesin,
Ruhları şâd olsun, Mevla'm rahmet eylesin.

Ayşenur ÖZCAN
Damat İbrahim Paşa Ortaokulu 5/A
Merkez/ NEVŞEHİR